

Отже, зазначені нововведення дозволять знизити рівень залежності ефективності діяльності забезпечення від персоналу, який в сучасних кризових умовах призводить до підвищення дестабілізації функціонування підприємства.

Література:

1. Василенко, В. О. Антикризове управління підприємством: навч. Посібник. К. : ЦУЛ, 2018. 504 с.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ ЕКОНОМІКИ ТЕРИТОРІЇ

Безрученко М.О.

*Науковий керівник: Кудрявцев В.М., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Зміст і набір реалізованих державою функцій у процесі розвитку економіки постійно трансформуються і вдосконалюються. У сучасних умовах ринкового функціонування до числа базових можна віднести: управління системою державних органів влади на національному та регіональному рівні; забезпечення безпеки форми державного ладу; запобігання та локалізація соціально-економічних проблем; формування рівноправних суспільних відносин, включно з економічними; створення та здійснення виваженої внутрішньої та зовнішньої політики; на рівні регіону особливо гостро постають і потребують свого розв'язання завдання скорочення безробіття та проведення структурних перетворень. Держава, будучи формою територіальної організації продуктивних сил, виступає основним регулятором виробничих відносин.

З цієї позиції державне регулювання економіки регіону діє за трьома основними напрямками:

вплив держави на територіальний відтворювальний комплекс як єдине ціле;

забезпечення збереження ринкового механізму, створення умов для ефективної, самостійної та відповідальної взаємодії всіх його ланок;

вирішення економічних проблем транспортного комплексу регіону, перед якими виявляється неспроможність або недостатня ефективність ринкового механізму.

З теоретико-методичних позицій для української економіки необхідно виявити обмеження державного втручання в діяльність господарюючих суб'єктів. Це зумовлює виникнення обмежень у функціонуванні державних і регіональних установ, які незалежно від обставин, що виникають, не повинні завдавати шкоди ринку, тим більше протидіяти його механізму. Аналіз базових положень економічної науки, принципів і чинників розвитку ринку як системи відносин з обміну, а також певних впливів конкретних структур державного (територіального) управління дає змогу виявити цілу низку зазначених обмежень:

усунення окремих нераціональних дій державного апарату, що

переривають внутрішні взаємозв'язки ринкового механізму;

зважає (науково доведене) використання регуляторів економічного характеру залежно від умов функціонування ринку та механізму його саморегуляції;

здійснення контролю за наслідками впливу економічних і фінансових інструментів управління регіональною економікою на базі безперервного моніторингу результатів застосування тих чи інших важелів регулювання, розвитку підприємницької діяльності, фінансової стійкості територіального відтворювального комплексу та його підсистем;

забезпечення широкого застосування економічних методів і способів регулювання транспортного комплексу території як основного чинника підтримки конкурентного ринку.

Враховуючи наведені обмеження державного управління, створюється концепція розвитку економіки регіону. Методичні засади її формування націлені на низку заходів, що реалізуються державними установами. Крім того, остання має містити основні напрями перетворень промисловості території – економічне зростання та фінансову стійкість окремих господарюючих суб'єктів, що входять до її структури.

У сучасних умовах виникає необхідність створення механізму цілепокладання в управлінні регіону, надання йому зумовленого, науково обґрунтованого і раціонального характеру. З позиції системного підходу до управління методичним підґрунтям його формування має виступати дотримання таких умов: висування цілей державного регулювання економіки промислового комплексу "знизу", тобто таких, що виникли з потреб та інтересів усіх соціальних прошарків регіонального співтовариства; відносність і відкритість сформульованих цілей державного регулювання; ієрархія цілей державного регулювання, побудована на принципах пріоритету потреб та інтересів розвитку регіонального співтовариства; побудова системи цілепокладання на основі принципів розвитку регіонального співтовариства.

Сучасний кризовий стан низки галузей останньої загрожує мезоекономічній безпеці, що, своєю чергою, наражає на небезпеку її національний рівень. Серед основних дестабілізуючих чинників (проблем функціонування) доцільно виділити такі:

- наявність диспропорцій у територіальній структурі та окремих міжрайонних зв'язках;
- зниження конкурентоспроможності низки галузей унаслідок відсутності механізмів застосування інновацій;
- нездатність адекватно забезпечити зростаючий попит на засоби і предмети праці;
- зношеність основних виробничих фондів;
- нерозвиненість ринкової інфраструктури регіону;
- втрата потенціалу розвитку науково-технічної складової виробництва тощо.

Зазначені дестабілізуючі впливи чинять негативний вплив на економіку

території, визначаючи виникнення економічних загроз, які, своєю чергою, відображаються на забезпеченні сталого розвитку економіки території в цілому.

В результаті проведеного дослідження можна стверджувати, що розроблення та реалізація раціональної державної політики сприятиме усуненню загроз безпеці економіки, включно з територіальним сегментом, сприятиме процесам переходу галузей на інноваційний шлях розвитку, забезпечить високі темпи економічного зростання для досягнення та захисту національних інтересів.

ЗНАЧЕННЯ ФІНАНСОВО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ

Биндюк К.Г

*Науковий керівник: Шевченко О.В., к.ю.н., доцент
Державний торговельно-економічний університет*

Визначення фінансово-правової відповідальності постало дуже гостро одночасно з актуалізацією питання виокремлення та самостійності фінансового права як галузі правової системи.

Багато дослідників фінансово-деліктних відносин розглядають фінансово-правову відповідальність як правове явище, яке уже сформувалося об'єктивно. Така думка підтверджується використанням поняття «фінансово-правова відповідальність» на нормативно-правовому рівні та у правозастосовній практиці [1, с. 31-32].

Фінансово-правова відповідальність визначається у статті 111 Податкового кодексу України (далі ПКУ), де зазначається відповідальність за порушення законів з питань оподаткування та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи. Фінансова відповідальність за порушення законів з питань оподаткування та іншого законодавства встановлюється та застосовується відповідно до ПКУ та інших нормативно-правових актів. Фінансова відповідальність, що встановлюється згідно з ПКУ, застосовується у вигляді фінансових санкцій. Фінансова відповідальність, що встановлюється згідно з іншими законами, контроль за дотриманням яких покладено на контролюючі органи, може застосовуватися у вигляді штрафних санкцій та/або пені [2].

Фінансово-правова відповідальність – це державний осуд, що має прояв з погляду суб'єктивного права як нормативний, формально визначений у фінансовому праві, гарантований і забезпечений фінансово-правовим примусом юридичний обов'язок зазнавати правопорушником заходів державного примусу у вигляді фінансових санкцій за вчинене ним правопорушення у сфері фінансової діяльності [3, с. 232]. Отже, метою фінансово правової відповідальності є покарання правопорушника за незаконні дій у сфері фінансової діяльності, зменшення кількості фінансових правопорушень та попередження майбутніх правопорушень у фінансовій сфері.

Фінансово-правова відповідальність настає внаслідок порушення